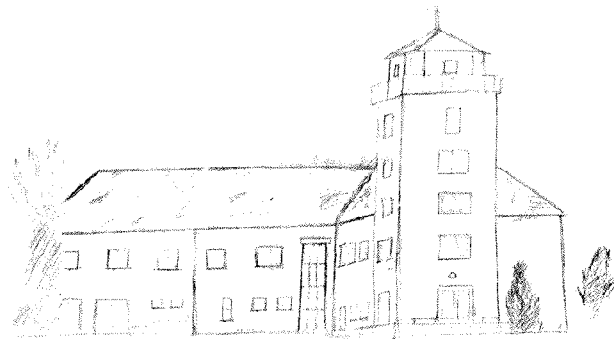
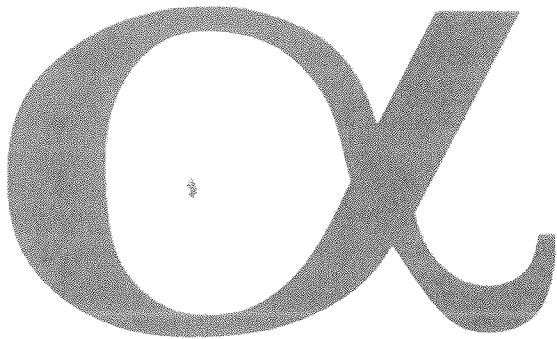

X. évfolyam 6. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2009. Január(II)

A mi karácsonyfánk

Szentendre város felkérésére, a Szilvánusz Kertészet fenyőfákat ajánlott fel a városnak, hogy a Dumtsa Jenő utcában feldíszítésre kerüljenek. Egész advent idején ott maradtak. Összesen nyolc fenyőfa volt a kirakodóvásár asztalai között, melyet Szentendre egy-egy iskolája díszített fel.

Gimnáziumunk így kapott felkérést az egyik fenyő dekorálására, melynek lehetőségét az ötödik osztály és a rajz szakkör kapta meg. Saját készítésű alkotásokat kértek a fára.

Az egész osztály nagy lelkesedéssel fogott munkába, hiszen a díszeknek egy hónapig kellett kitaratni a fenyőkön hóban, szélben. Nem könnyű ilyen díszeket készíteni. Ötletek mégis voltak, a lelkesedés nem lankadt a rajzórakon.. Otthoni alkotásokat is hoztak a tanulók pl. mézeskalács figura, vasalt

műanyagdísz. A rajz szakkörön az 5. a osztály jeles tagjai valamint Dani Renáta /6.a/, Kun Édua /9.a./ is teljes erőbedobással tevékenykedett a díszek elkészítésében.. Gyurmázás, üvegfestés, toboz masnizás, műszaloncukor készítés, csomagolás, téstábabu ragasztás, festékszórás szerepelt a palettán. Az üvegfesték kiborult a nagy izgalomban, a ragasztópisztolyból kifogyott a műanyag, de a lelkesedés folyamatos volt.

A fa díszítése egy péntek délelőtt történt. Aki kíváncsi rá, még a Dumtsa Jenő utcában megtekintheti, ki van írva a fenyőfa alá, melyik iskola dekorálta.

Györgyi tanárnő

Szombat esti Láz

2008. december 13-án került megrendezésre a Katonai Főiskolán a szalagavató, melyre izgatottan készültünk. Sok erőfeszítés mellett kiválasztottuk rendhagyó keringő és ABBA zenéinket. Heti négy alkalommal szorgosan készültünk a várva várt estére. Ebben segítségünkre volt Havasi Richárd tánc-

tanár, aki három hónapon keresztül küzdött a nem túl „fényes” tánctudásunkkal, de annál nagyobb makacsságunkkal... E két tánc mellett Mózes Mónika tanárnő segítségével betanulhattuk a klasszikus palotás táncot, amelyre a két osztály közösen készült fel. A keringő három részből állt (a fiú – lány arány miatt), így a fiúknak mindhárom alkalommal részt kellett venniük a próbákon, igazi hősként állták a sarat!

A lányok örömeire a fiúk átvállalták a slideshow elkészítését. Rendkívül nehéz helyzetben voltak, mivel több száz képből és emlékből kellett kiválogatniuk a megfelelő pillanatokat.

Ez alatt a három hónap alatt megtanultunk együttműködni, alkalmazkodni egymáshoz és sikerült erősebbé varázsolnunk osztályközösségünket.

Végül eljött a „Szombat esti Láz”!

Mi végzősök a színpadra vonultunk és Krisztina

tanárnő feltűzte a megérdemelt szalagjainkat. A szorgos próbák és az egyéni ötletek végezetével az előadások nagy sikert arattak. Az első táncoknál még mindenki izgult, feszengett. A báli rész kezdetén fáradtan, de újult erővel ismét eltáncoltuk a koreográfiáinkat. A második felvonást már végignevettük, énekeltük a szöveget, felszabadultan mozgottunk a színpadon. Az esti előadások eltörölték az összes kellemetlen pillanatot, amelyek felhalmozódtak bennünk a szalagavató előtti készülődés

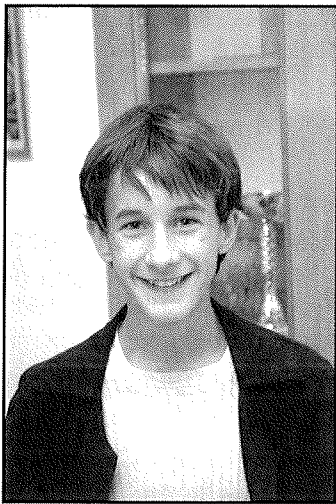
folyamán. Mindannyian elégedettek és boldogok voltunk. Szeretnénk köszönetet mondani diáktársainknak és minden megjelent vendégnek, tanárnak, szüleinknek, hogy ilyen felejthetetlen estét varázsoltak nekünk. Reméljük, hogy az elkövetkezendő években még sok ilyen szép szalagavatót élhetnek meg iskolánk alsóbb éves tanulói is, mint mi.

Horváth Rebeka & Merza Márk 12.A

Sakkverseny

A versenyt Kiskunhalason a Szilády Áron Gimnáziumban rendezték.

December 5-én (pénteken) az iskola előtt találkoztunk. Innen vittek el minket a vasútállomásra.

Itt felszálltunk a vonatra... És irány Kiskunhalas! Megérkezés után elmentünk ebédelni, majd a sátorral fedett focipályához siettünk, mert itt felsorakoztunk iskolák szerint. Majd jött a megnyitó és az ünnepség végén a tánc.

Ezután következett az első négy forduló, ahol remekül teljesítettünk. Itt még az alsós csapat a dobogón volt. Másnap

reggel 8-kor reggeliztünk, majd 9-től délig játszottunk.

Itt már nem ment annyira a csapatoknak. Ezt követően jött az eredményhirdetés. Itt a csapatok nem kerültek dobogós helyekre, de Puskás Zsolt (7.a) a felsősöknél, egyéniben 3. helyet ért el. Ezután tapasztalatokkal telve hazautaztunk.

A felsős csapat tagjai(**szerzett pont**):

- 1.Puskás Zsolt(**5**)
- 2.Cser Máté(**3**)
- 3.Bartha Gábor(**3**)

Az alsós csapat tagjai:

- 1.Borda Áron
- 2.Lénárt Kristóf
- 3.Draskovits Dániel

Bár elmaradtunk előző évi teljesítményünktől, így is egészen jó eredményt értünk el, ezzel is öregbítve iskolánk hírnevét.

P.Zs.

Egy cipősdoboznyi szeretet

„Gimnáziumunkban az a szokás, hogy karácsony előtt ajándékot küldünk a Bárczi Gusztáv Iskolába. Az a célunk, hogy örömet szerezzünk az ott tanuló gyerekeknek.” (Facskó Eszter)

„Mikor meghallottam, hogy kiknek küldünk ajándékokat, nagyon megörültem, mert tudom, milyen nehéz lehet az ő életük. Most mindenki azt kérdeheti magában, honnan tudom én ezt, hiszen én nem élek így. Azért tudom átérezni, mert az óvodában volt három „problémás” csoporttársam. Rengeteg szeretet és kedvesség volt bennük.” (Szabó Bökeny)

„A gyerekek szerintem mindig nagyon várják ezt az alkalmat, és nagyon kíváncsiak.”

„Osztályfőnöki órán tudtuk meg, hogy cipősdoboz akció lesz, és örömmel fogtunk neki a szervezésnek. Először kiválasztottuk a csapatokat. Kíváncsisággal töltött el, vajon kinek fogunk karácsonykor meglepetést, örömet okozni. A napok múlásával gyűltek a játékok.” (Somogyi Sára)

„A csoportban eldöntik, ki hozzon dobozt, csomagolópapírt, szalagot. A többi gyerek hozza a bele való meglepetést. A megtöltött dobozt gondosan becsomagoljuk, a tetejére üdvözlőkártya került. Sok szeretettel készítettük karácsony ünnepére.” (Bor Mária Anna)

„Egy-két nap alatt elkészült a csomag, és minden olyan volt benne, aminek én is örülnék. Remélem azok is így éreznek majd, akik kapják. A legnagyobb problémát a csomagolás okozta. Szerencse, hogy a csapatomban ott volt Benő, a profi csomagoló, Fülöp, a mindenre kész, Givi a nagylelkű, Bökény a gyors. És én a papíros. Nagyon jó volt velük dolgozni.” (Bánóczy Brúnó)

„Állítólag nagyon jó látni az örömet, a meglepődést, kíváncsiságot a gyermekek arcán. Már nagyon várom, hogy nagy legyek és én is vihessem

az ajándékokat.” (Bor Mária Anna)

„Amikor a gyerekek várakoznak és amikor megkapják a dobozt, az egy nagyon felemelő érzés lehet a „szállítóknak”. Meglepődhetünk, milyen nyitottak és szeretetteljesek.” (Wasilewski Laura)

„Szerintem a cipősdoboz akció nem arról szól, hogy mit rakunk a dobozba, hanem arról, hogy amit adunk, azt szeretettel adjuk.” (Bozsóki Márk)

„Én nagyon szerettem gyűjteni, jövőre is sok ajándékot fogok adni.” (Petricskó Márton)

„...boldog vagyok, hogy örömet tudtam szerezni valakinek, akit nem ismerek.” (Szamos Evelin)

„Reméljük, az idei csomagok nem okoznak senkinek sem rossz meglepetést, hiszen ők ugyanúgy szeretnek ajándékot adni és kapni, mint mi, a gimnázium növendékei.”

„Szerintem ez nagyon jó tett volt, örülök, hogy örömet okozhattam egy Bárczi-s diáknak.” (Szalai Lilla)

*Boldog új esztendőt kíván mindenkinek az
5.a osztály minden tagja!*

Végre, végre!(I. rész)

Azt hiszem, sokan gondolkodtunk már el azon, mi teszi egyes országokat, népeket, iskolákat sikeressé a különböző sportágakban. Néhány kiragadott példával próbálok összefüggést keresni, hogy mi vezethet egy sportág sikeres üzéséhez.

Természetesen sok összehasonlításra adna választ, amennyiben földrajzi oldalról közelítenék meg a kérdést – amíg Ausztria, Norvégia, Finnország, Oroszország a sí és a jeges sportok nagyhatalmai, addig az USA, Ausztrália, Spanyolország, Olaszország és valamilyen szinten mi magyarok is a nyári sportok uralkodói vagyunk. Ez eddig rendszerben van és érthető.

Megközelíthető gazdasági szempontból is, amely talán már nem ennyire tiszta képet ad. Vegyük sorra a fejlett országokat. Luxemburg - bár a leggazdagabb a világon - a világ sportjához nem sokat tesz hozzá, valószínűleg kis embermennyisége miatt, mondván: nincs nagy választási lehetőség. A második ebben a sorban Norvégia. Náluk már el lehet mondani, hogy vannak sportágak, ahol kimagasló teljesítményük van: biatlon, kézilabda, és talán a futball. Egy biztos, a Pekingi Nyári Olimpián velünk egy helyen, a 21.-en végeztek. A harmadik Szingapúr. Azontúl, hogy Forma-1-es futamokat szervez,

igazából nem jelentős. Negyedik a rangsorban az USA. Itt már lehet miről beszélni, elég pénz, elég ember és elegendő arany az olimpiákon. Sportban jók, nagyon jók, Kína mögött jelenleg a második

legjobbak. (Bár vitára adna okot, mely ország a jobb, ha a téli és nyári sportokat együttesen vizsgálánk.) Az ötödik leggazdagabb – talán hihetetlenül hangzik – a 2007-es adatok szerint: Írország. Ez megint nem támasztja alá azt a feltételezést, hogy a sikerhez – mindössze csak - gazdagnak kell lenni.

Egyre inkább úgy tűnik, hogy az eredményességhez leginkább a nagy emberanyag szükséges. Nézzük tehát ezt.

Kína, a világ legnépesebb országa és messze vert mindenkit Pekingben. Ezen logika alapján viszont India kell kövesse a sportsikerek eredményességében. Íme egy újabb probléma ebben az összehasonlításban. Jó, a krikettben nem rosszak, de az valóban csak néhány ország sportja. Őket követi az USA, róluk már beszéltünk. Aztán Indonézia. Úgy érzem ismét zsákutcába kerültünk. Az 5. helyen Brazília. Erre mindössze annyit mondhatunk, hogy felemás. Pekingben 23. helyen zárták a megméretetést, ami nem nagy dicsőség egy kontinensnyi méretű ország számára, bár tudjuk fociban verhetetlenek. A népességi megközelítést nem is folytatom, hiszen Pakisztán, Banglades és Nigéria megint csak nem segítenének megkapni válaszukat.

Közelítsük meg a kérdést a másik irányból. Válasszunk ki egy sportágat, mondjuk mindenki sportját, a futballt és próbáljuk abból megkapni a választ: melyek azok az összetevők, amely által egy ország labdarúgása sikeres lehet.

Az aktuális (2008. december) ranglista szerint: Spanyolország, Németország, Hollandia, Olaszország, Brazília, Argentína, Horvátország, Anglia, Oroszország, Törökország. (Magyarország idei szereplésével feltört a 47. helyre.)

Azt kell mondanunk: nagyon nagy a szórás. Földrajzilag szinte minden éghajlati területet érintünk a tajgától (Oroszország) a trópusokig (Brazília).

Gazdaságilag ismét nagy a gond, hiszen Hollandia és Brazília között csaknem 58 helyes különbség tátong a GDP/fő-s rangsor szerint.

Népességet tekintve sem vagyunk közelebb egymáshoz. A brazilok 190 milliója nehezen hasonlítható a hollandok 17 milliójához.

Akkor mégis mi az, ami sikeressé teszi a futballt országok szintjén?

Valójában szerintem csak egyetlen magyarázat van: a munka, a kemény, kitartó, következetes munka.

Ezzel az elvvel indítottuk útjára a foci életet iskolánkban, 5 évvel ezelőtt. (Folyt köv...!)

-r-y

Ping-pong siker

December ötödikén indultunk el az iskola elől, kocsival és vonattal mentünk Kiskunhalasra. Az út kb. 3 óráig tartott. Mikor megérkeztünk, a kollégiumban fogadtak minket. Megérkezésünk után né-

hány órával (addig elmentünk megnézni a várost) a verseny elkezdődött.

Az első napon csapatversenyben indultunk. Mi voltunk egy csapatban. A lányok és a fiúk külön-külön versenyeztek, tehát mi nem játszottunk fiú csapattal. Sorsolással döntötték el, hogy melyik csapat melyikkel játszik. Több mérkőzés volt egyszerre,

mert a zárt focipályán (egy focipályán rendezték a versenyt) több asztal is volt. Amíg mi nem kerültünk sorra, egy külön asztalnál gyakoroltunk. Elég sokat kellett várnunk, de egy idő után minket is kihívtak. Elég sok meccsünk volt. Sok szettet nyertünk, de sokat veszítettünk is. Így végül csapatban harmadikok lettünk. 6-kor a mérkőzéseknek vége lett. Megvacsoráztunk. Utána a tornateremben kosaraztunk és fociztunk, de sokat beszélgettünk is. Nagyon jó volt a hangulat, jól éreztük magunkat.

Másnap korán reggel kezdődtek az egyéni versenyek. Ott is sok mindenkivel játszottunk, nyertünk és veszítettünk is. Mi helyezést nem értünk el, de Atádi Alexandra negyedik lett. Ezután az eredményhirdetés következett. A harmadik helyezéért kapunk érmet, oklevelet, és kupát. Az ünnep alkalmából Mkulás sapkákat sorsoltak ki. Közülünk is kaptak néhányan. Ezután megebédeltünk és mentünk a vonathoz. Az út mint odafelé, visszafelé nagyon jó volt. Sokat beszélgettünk, játszottunk, nevettünk. Nagyon örülünk, hogy eljöhettünk erre a versenyre, mert nagyon hangulatos, vidám, és izgalmas volt. Kísérő tanárunk Fazekas Andrea tanárnő volt.

Máté Rebeka, Méhes Vera 8.a

Orsolya tanárnő

„Utadat Uram ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem.”

(25. Zsoltár 4,5)

Igazgató asszony megkért, hogy írjak magamról iskolánk újságába. Rendszerben - gondoltam, ez bizonyára könnyű feladat. Azután rá kellett jönnöm, hogy sokkal nehezebb, mint felkészülni a reggeli áhítatokra. Isten Igéjéről szívesen írok, de magamról már sokkal nehezebben. Vajon mi érdekel benneteket?

Volt egyszer egy kislány, aki megszületett egy havas téli hajnalon a távoli Sátoraljaújhelyen. Akkoriban még olyan nagy volt telente a hó, hogy édesanyámat lovas szánnal vitték be Kemencepatakról, ahol egy kis erdész házikóban éldegéltek a szüleim - a kórházba. Nagyon nehezen születtem meg, édesanyám majdnem meghalt, és én is. Nem sírtam, amikor világra jöttem, mert nem dobogott a szívem már. Egy tapasztalt bába segített: hideg vízből forró vízbe mártogattak, amitől végre felhangzott édesanyám számára a legszebb hangocska: a bömbölésem.

Vadregényes, gyönyörű helyeken nőhettem fel, először a zempléni hegyek között, majd Balatonfüzfőn, ahová erdész szüleim később költöztek. Egyszer három évesen kiszöktem a házunkból és átkelve a forgalmas balatoni úton a vonat sínekre ülve dobáltam a vízbe a kavicsokat. Pár perc múlva mamám lélekszakadva rohant utánam hóna alatt az akkor két éves öcsémrel, hogy hazacipeljen.

Istennek nyilván terve volt velem, hogy születésemről fogva, kicsi koromon át többször megóvott. Ahogy terve van valamennyiünkkel.

Kisiskolás voltam, amikor megszületett Valika, a harmadik. Ekkor már Nagyatádon, egy Somogy megyei kisvárosban éltünk. Édesanyám itt volt főkertész és büszke vagyok rá, hogy neki köszönhetően lett ez a legvirágosabb, legszebben parkosított város az egész országban. Ő ilyen anya. Amihez hozzányúl, rendszerbe jön, megszépül.

Nagyon boldog gimnazista éveim voltak, talán ennek is köszönhető, hogy a szívemben mindvégig gimnazista maradtam. Ez sokat segít abban, hogy minden tanítványomat tiszta szívből becsülöm és szeretem, megértem kis csínytevéseiket, de lelki problémáikat is.

Családom vágyott a falusi csendre, a jó levegőre és a nyugalomra. Egy kicsi somogyi falucsukában telepedtünk le végleg. A házunk egy mese:

egy lassan kétszáz éves műemlék parasztházat hoztunk rendszerbe nagyon kevés pénzből, de nagyon sok szeretetből. Húgom ma is ott él. Ott aztán mindenünk van, ami él és mozog: lovak, báránnyok, kecskék, kutyák, macskák, kacsák, tyúkok.

Húgom kertész lett, Laci öcsém erdész (Sopronban tanít az egyetemen) - természetesen nekem is - ész -nek kellett lennem. De ez már egy új fejezete az életemnek.

19 évesen a kamaszkor első vívódásaiból, utkereséseiből, nagy-nagy mélységeiből emelt ki az Isten, hogy egy áprilisi vasárnapon egy baptista imaházban megértsem végre: milyen régóta vár már rám.

Én megmaradtam reformátusnak, (idős zempléni református nagyszüleim tudtomon kívül születésünktől fogva imádkoztak azért, hogy egyik unokájuk lelkész legyen. Ezt én csak akkor tudtam meg, amikor már jelentkeztem a budapesti Egyetem Károli Gáspár Hittudományi Karára.) De nagy-nagy hálával gondolok mindig a baptistákra.

Mindig szerettem az idegen nyelveket, németül, franciául és angolul nagyon régóta tanulok.

Ezért lehettem ösztöndíjas is Genfben, még ma is megrendít a gondolat, hogy ugyanazokon a köveken lépkedhettem, ahol egykor Kálvin.

Később sok szép szolgálatot mutatott Isten. Taníthattam éveken át gyerekeket az Ő útjaira, kicsiket és nagyobbakat. Talán az egyik legszebb emlékem az újpesti Venetiáner iskola, ahol fogadtak gyerekekkel foglalkozhattam néhány évig.

Hogy megtanuljak használatosan angolul, másfél évig Atlantában éltem 56-os kivándorló rokonaimnál. Genf után újból érdekes volt átélni, hogy olyan távol a hazától, újból egy másik idegen nyelven ugyanazt a szent Istent lehet dicsőíteni. Két évig a Német nyelvű Cinege úti iskolában taníthattam németül hittant (a budapesti Németajkú Református Gyülekezetben voltam ekkor), ez is szép kihívás volt: német nyelvű gyerekeknek beszélni Arról az Istenről, aki ugyanúgy Istene magyarnak, németnek, osztráknak vagy a föld bármely szülőttjének.

Majd jöttek életem legszebb évei: szerelmem feleségül vett (gyerekkorom óta ismerem őt, Sebestényt Tamást, aki nemcsak életem párja, de példaképe is, hitben, türelemben és kitartásban és még sok minden másban is.) Két drága kicsi szőke gyerekünk született: Zsófia és Tomika, s amióta anya lehetek, még jobban rácsodálkozom, ha mi ennyire szeretjük őket, akkor mennyire szeretheti az Ő kicsi gyermekeit az Isten.

Az otthon töltött kisbabás évek alatt végeztem el az ELTE francia szakát (Férjem szülei „angyalok”. Amíg órákra jártam, ők vigyáztak porontyainkra.)

A gimnáziumba úgy csöppentem bele, mint egy álomba. A talentumos ígét hallottam mind hangosabban a szívemben: ekkor Isten utat mutatott kis családomnak és korábbi otthonunkat, a pici gellérthegyi lakásunkat elhagyva elindultunk az ismeretlenbe: csodálatos helyen, nagyon kedves emberek között a budakalászi János utcában találtunk otthonra, a szomszédunk pont úgy néz ki, mint az a János apostol szobor, amit az esküvőnkre kaptunk, és a ház vételének a szerződése - mint utólag rácsodálkoztunk a naptárból - János napon volt, a helyi lelkészt is Jánosnak hívják és márciustól májusig a templomban a vasárnapi igehirdetések mind János evangéliumából voltak. Mondtam is a férjemnek, ha lesz még egy fiúnk, az feltétlenül Jánoska legyen.

Még csak négy hónapja vagyok a Gimnáziumban. De azt már látom, hogy nagyon jó helyen vagyok. Sokkal több ilyen védett, szeretetet adó 'fészekre' lenne szüksége kis hazánkban. Nagyon jó itt tanítani. (és remélem tanulni sem rossz.)

S már csak egy vallomás: hiszek Isten földig hajoló szeretetében. Abban, hogy ezt minden percben meg lehet élni. Hiszek abban, hogy bár nekünk nagyon sok bűnünk van, de Ő mégis szeret és megbocsát, ha kérjük. Ennél többet pedig már nem is adhat erre a földi életre. Ezt szeretném elmondani a tanítványaimnak és sok minden mást. Mert tényleg nincsen már más vágyam ebben az életben, csak hogy segítsék nekik rácsodálkozni Isten végtelen jóságára és szeretetére.

Hull a pelyhes fehér hó

Iskolánkban szokás, hogy minden évben egy tanár beöltözik Mikulásnak, és ő osztja szét a diákok között az előre kihelyezett kosarakba tett ajándékokat. A mi osztályunk már december 5-én reggel izgatottan nézte osztályunk egyre növekvő ajándék halmazát. Az osztályomban, a nyelvi előkészítőben nagyon sok az új diák, így ők voltak a legizgatottabbak. Hozzánk a 2. órában látogatott el a Téliapó és mi, bár nem a legjobb hangú osztály vagyunk, hangosan énekeltünk neki. Örömmel fogadták osztálytársaim, amit kaptak, ráadásul osztályfőnökünk, Hertei Krisztina tanárnő kitalálta, hogy ne csak a barátokat ajándékozzuk meg, hanem mindenki húzzon egy nevet az osztályból és azt az illetőt is ajándékozza meg. Ahogy a többiek, én is izgatottan

próbáltam kitalálni, hogy engem ki húzott. Az osztályomból megkérdeztem pár társam véleményét a gimnáziumunkban már hagyománnyá vált Mikulás napról. A következők alátámasztják, hogy az új diákok is szívesen követik hagyományainkat:

Nekem azért tetszett, mert így lehet meglepetést küldeni akárkinek.(P.V.)

Nekem azért tetszett, mert az előző suliban nem volt ilyen, hogy egy tanár öltözött be Mikulásnak és ő is osztotta ki az ajándékokat.(B.A.)

Nekem az tetszett nagyon, hogy nem a konkrét személytől kaptuk meg az ajándékot, hanem a Mikulástól.(E.Z.)

Nekem nagyon tetszett az, hogy húztunk neveket és így is megajándékoztuk egymást.(SZ.K.)

Nagyon tetszett az, hogy az ajándékokat osztályonként gyűjtötték, és a Mikulás osztotta szét őket.(F.F.)

Nagyon tetszett az, hogy ki kellett találni, hogy kitől kaptuk az ajándékot. (R.ZS.)

Számomra érdekes volt az, hogy az ajándékot

dobozokba gyűjtöttük, melyeken szerepeltek az osztályok nevei. És ezeket a csomagokat osztotta szét a Mikulás a diákoknak.(CS.A.K.)

Szerintem az jó ötlet, hogy egy dobozba kell betenni az ajándékokat és utána a Mikulás osztja ki.(K.A.)

Nekem ez így tetszett, mert a Mikulás osztotta ki az ajándékot, amit egymásnak adunk. Így aki ajándékot ad, annak neve rejtve maradhat.(G.Á.)

Amióta itt vagyok, nem változott az ajándékozás módja, de nincs is rá szükség.(J.N.)

Jó volt, mert mindenki kapott ajándékot.(T.B.)

Nekem nagyon tetszett ez a húzos rendszer, mert így mindenki készített valakinek ajándékot, és senki sem maradt ajándék nélkül.(T.K.)

Jó volt az egész. Sok ajándékot kaptam.(B.G.)

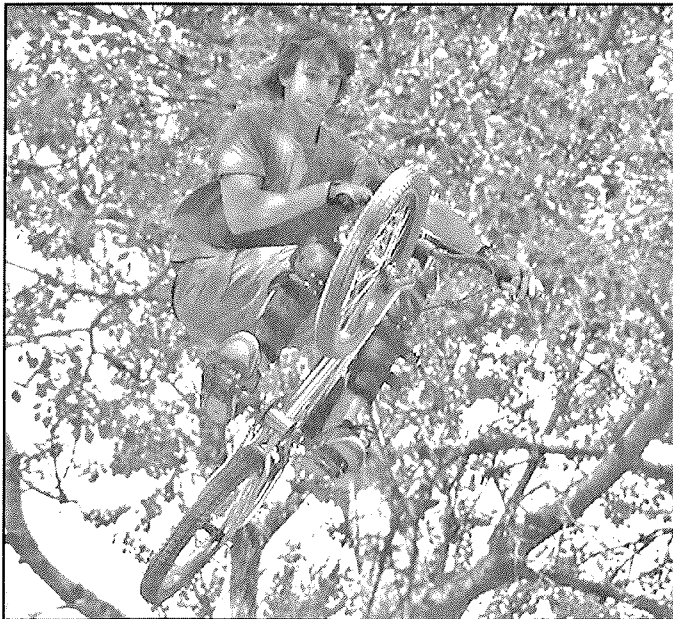
Nekem tetszett, mert egy évre elegendő csokit kaptam.(G.G.)

Jó volt, mert mindenki adhatott ajándékot mindenkinek. Sok csokit kaptam.(B.P.)

Szalai Kata 9.ny

Toldi avagy BMX

Polyák András vagyok, 12.a osztályos tanuló. Kaptam egy felkérést e cikk megírására a Toldi-kondi szavaló- és erőversenyen elért 1. helyezésem miatt. Ennek ellenére korántsem tartom ma-

gam az iskola legerősebb emberének. Magamról: Tahitótfaluban lakom, a Szentendrei szigeten. Már nyolcadik éve járok ebbe a suliba. Van egy húgom, ő most 5.-es.

Sok minden érdekel, biciklizek, nagyon szere-

tem a zenét, ezért több hangszeren is játszom, múlt évben belekóstoltam a repülőmodellezésbe, valamint mostanában a videó vágás is szerepel a listámon, mint elfoglaltság. Sajnos az utolsó gimis év forgatagában rettentően kevés idő jut mindezekre. De nem is annyira nagy kár, mert mostanában még jobban megismerem az élet igazi értelmét, és rádöbbenek, hogy amit fontosnak tartottam (lásd: hobbik), azok nem foglalhatnak el fő helyet az életemben. A sportolásomról fogok most bővebben írni.

Az egész edzés 8. osztályos koromban kezdődött, amikor is megelégteltem azt, hogy gyenge vagyok. Emiatt ugyanis hátrányt szenvedtem sok mindenben. Az egyik ok, amiért elkezdtem edzeni, hogy esetlen voltam, és bÉna. Gondoltam, tudok ezen változtatni, így hát esténként fekvőtámaszoztam, kézsúlyoztam. Ismereteket szereztem a kondizás tudományában, olvastam ezzel foglalkozó írásokat. Vékonyságom miatt igen nehéz volt bármilyen látható eredményt elérnem, de szép lassan erősödtem.

A másik - sportra motiváló tényező - egy pár extrém biciklis látványa volt a falunkban. Nagyon megtetszett, amit csinálnak, és elkezdtem én is ez irányba tekintgetni. Sok ilyen videót megnéztem az interneten, tanulgattam a trükköket, majd

a „montiról” a kisebb kerékméretű BMX-re tértem át. Rengeteget bicikliztem, télen is. A BMX-ezés nagyon komoly sport, de fiatalsága miatt sajnos még sokan nem tudják ezt. Magyarországon kevés ezzel foglalkozó rendezvény van, de ezek száma egyre nő. Az olimpián már helyet kapott a BMX cross szakága, én nem ezt művelem, hanem inkább a földugratón (dirt) és az utcán (street) tekerek. Az ilyen stílusban való biciklizés óriási energia-befektetést, és erőfeszítéseket igényel, még ha kívülről nem is látszik. Ez a tevékenység ugyanúgy megállja helyét a sportok között, mint bármi más. Így a 13 kiló körüli kerékpárral való ugrálás jó erősödési lehetőséget kínál. Nagyfokú bevállalósság, és lelki erő szükséges a trükkökhöz, nemegyszer az ember testi épsége forog

kockán. Aki tényleg csinálja, az sok sérülést szenved. Mivel ezt nem vállalom fel, így még most is amatőr szinten állok, de szeretem, és a kis dolgok élvezetéért megyek ki gurulni. Akit bővebben érdekel a téma, a www.vitalbmx.com oldalon megnézheti, hogyan bicikliznek a legprofibb riderek a világon.

A továbbtanulásomat illetően a számítástechnika és a zene érdekel, jelenlegi állás szerint a BMF-re, majd egy hangtechnikus képzésre megyek, ha Isten is úgy akarja.

Szóval, aki nincs megelégedve fizikumával vagy külsejével, az ragadjon súlyzót, és változtassa meg. Hajrá!

P.A.

Évkezdő szokások

Régen az emberek úgy gondolták, ha az év első napja szerencsés, akkor az egész esztendő sikeres lesz. Úgy vélték, hogy amit az első napon tesznek, az hatással lesz az elkövetkező esztendőre. Ennek tudatában viselkedtek az év első napján. Sok helyen még ma is többen hisznek ezekben a babonákban.

- Újév napján semmit sem volt szokás kölcsönadni, mert akkor egész évben minden kimenne a házból.
- Szokás volt kora reggel a kútnál mosakodni, hogy egész éven át frissek legyenek a ház lakói.
- Január első napja alkalmas volt a férjjóslásra is. Úgy vélték, hogy amilyen nevű férfit látnak meg az utcán a lányok, olyan nevű lesz a férjük.
- Régi hiedelem volt az is, hogy az újév első látogatója befolyásolja a születendő gyermek nemét. Ha férfi volt a látogató, akkor fiú születik, ha nő jött látogatóba, akkor pedig kislány.
- Újévkor nem vágtak tyúkot, mert egész évben elkaparta volna a háztól a szerencsét. Ezért inkább disznóhúsból készült ételeket fogyasztottak, mivel a disznó kitúrja a szerencsét. A babona szerint, aki szemes terményekből – például lencséből, babból – főz ételt, annak nem lesz hiánya pénzből.
- Mágikus erejűnek tartották a jókívánságokat, áldomásokat is, amellyel házról házra jártak a köszöntők.

Januári közmondások, népi megfigyelések

- Januárt, ha eső veri, erszény, hombár megszenved. – Enyhe, csapadékos január után rossz termés várható.
- Ha vízkereszt vizet ereszt, a tél soká ki nem ereszt. – Ha január 6-án esik, akkor hosszú tél lesz.
- Ekkor fordul meg az ürgelyukban az ürge is. Ha fejjel kifelé helyezkedik el, jó idő várható, ha farfallal, akkor jócskán tart még a tél.

Idő- és termésjósló népi mondások

- Ha Piroska napján fagy, negyven napig el nem hagy.
- Ha Ágnes hideg, engesztel Vince, teljen a pince.
- Ágnes-napi verőfény jó termésre ad reményt.
- Hogyha szépen fénylik Vince, megtelik borral a pince.
- Fényes Vince, tele pince. Ködös Vince, üres pince.
- Amilyen hosszú jégcsapok lógnak az ereszen, olyan hosszúak lesznek a kukorica-csővek.

Sipos Zsófia Alexandra 6.a